

EL RITME RESPIRATORI EN LA LECTURA MENTAL DELS SORDS-MUTS

per

J. M. BELLIDO

Conegudíssima de molt temps és la influència que sobre del ritme respiratori té la lectura mental, és a dir, la lectura sense pronunciació de les paraules llegides, àdhuc esforçant-se el subjecte a eliminar en la mida del possible tot moviment fonatori perceptible: l'escola psicològica parisenca d'en Binet, i també alguns autors russos han estudiat profundament aquest punt, com també més en general la influència en el dit ritme del treball mental. Però com fa notar Lehmann cal no confondre l'element purament emocional, més actiu sobre les funcions orgàniques, i menys específic, del treball intel·lectual, fent aquest autor retret a Binet i Courtier d'haver oblidat de pendre precaucions per evitar aquesta causa d'errades. Nosaltres per eliminar possibles confusions en aquest punt, i aclarir notables diferències entre les reaccions que es presenten en els subjectes normals quan els donen a llegir peces en vers, ritmades, (possible emoció poètica), o els fan resoldre problemes o assabentar-se de fragments mancats de tot ritme (prosa científica, per exemple), hem repetit aquestes experiències

prenent com a subjecte un individu sord-mut, J. L., de regular cultura, escultor, molt aficionat a la lectura, i força ben educat en la lectura labial; pronunciant molt bé el castellà, i llegint amb igual facilitat textos catalans i castellans. Interrogat després de cada lectura sobre la significació de les estrofes llegides, o invitat a reproduir les operacions aritmètiques per escrit, s'ha mostrat a l'alçada d'un individu normal de cultura més que mitjana.

Presentant-se el dit subjecte al nostre Laboratori acompanyat del seu antic professor Sr. Pastor, i després d'haver vist realitzar les experiències en un altre subjecte a fi de familiaritzar-lo amb les manipulacions i eliminar l'efecte emocional que mantes vegades exerceix sobre els sotmesos a experiments àdhuc banals la vista de la instrumentació d'un laboratori, li hem posat el pneumògraf, i li hem fet llegir fragments de poesies de Rubén Darío (com *Estival*, de ritme trencat) i fragments del *Canigó* de Verdaguer, en alexandrins, endecasíl·labs i versos curts. Maldament llegís tan depressa com un subjecte normal, i invitat per nosaltres que assenyalés amb una lleugera inclinació de cap el començ de cada vers, mai el seu ritme respiratori no s'alterà, essent absolutament el mateix que quan se li donaren a llegir fragments en prosa. Després l'hem invitat a llegir fragments d'obretes de vulgarització científica, durant les quals a voltes hem fet sobtadament fosca la cambra, o li hem fet resoldre mentalment problemes aritmètics relativament difícils, i constantment les seves reaccions han estat iguals a les dels subjectes normals.

D'aquestes experiències sembla poder-se deduir que segurament les reaccions respiratòries durant el treball mental i la lectura mental són de dos ordres: unes, les més ritmades, reproducció dels moviments respiratoris

que acompanyen la lectura en veu alta, sobretot dels fragments de poesia, o que l'individu coneix acompanyats de música, i altres més senzilles, principalment en el sentit d'inhibidores de l'amplitud i retardadores del ritme dels moviments, que acompanyen els estats emocionals lleugers i tot esforç d'atenció. Els sords-muts, àdhuc els més ben educats en el mètode oral, estarien mancats de les primeres mentre tindrien les segones absolutament com els altres subjectes.

Laboratoris de l'Escola de Sords-Muts de Barcelona, i de Fisiologia Humana de Barcelona.